

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 377.

95de Møde.

Mandagen den 10de Juni.

(Fortf.)

Tscherning (fortsat): Men det troer jeg dog, at det ærede Medlem vil give mig Ret i, at denne hele Pensionslov betyder overordentligt lidet og er vist ikke anvendelig, naar vi ikke komme til at fastsætte mangfoldige Ting med Hensyn til Embedsmændenes Stilling i Staten, og blandt Andet det, som, om jeg saa maa sige, behersker den hele Lov, at fastsætte, hvilke Embedsmand der ere pensionsberettigede og hvilke ikke. Saalænge det ikke er fastsat, er denne Pensionslov langt mere forvirrende end den nærværende Tilstand; den vil skaffe Ministeriet de allerførste Forlegheder; thi mangfoldige Personer, som hidtildags ikke have været betragtede som pensionsberettigede, maae efter denne Lov komme til at betragtes som saadanne (Nei! Nei!)

Formanden: Maa jeg tillade mig at henlede den ærede Rigsdagsmands Opmærksomhed paa § 1, saaledes som den er bleven vedtagen.

Tscherning: Ja, jeg har ikke kunnet faae ud af § 1 nogen Begrænsning, som i dette Dieblik kan

Formanden: Hvis den ærede Rigsdagsmand tillader mig, vil jeg oplæse det Punktum i Loven, hvoraf det fremgaaer og hvor det hedder: Der bliver at bestemme ved Lov, hvilke Embedsmand ville blive udnævnte af Kongen, men indtil en saadan Lov udkommer, vil dette stee i det hidtil gjældende Omfang, dog saaledes, at ingen Bestilling, som efter de hidtil gjældende Regler ikke har havt Afgang til Pension, ifølge denne Lov skal huve det.

Tscherning: Ja, men der er ikke saadanne „hidtil gjældende Regler“ (atter); og jeg skal paavise, at der er hele Classer af

saadanne Embedsmand, hvoraf hver 2den, hver 3die, hver 4de regelmæssigt har faaet Pension, medens hver 2den, hver 3die og hver 4de ikke har faaet det. Det har meget beroet paa, fra hvilken Side den samme Embedsmand af samme Art er bleven indstillet, saaledes at jeg tilvisse kan forsikre og er istand til at oplyse det, at med denne Pensionslov, uden nogen nærmere Bestemmelse om Begrænsningen af Embedsadførelse og Embedsberettigelse, vil Forvirringen blive fuldkommen saa stor som hidtildags, hvor der ikke var Spørgsmaal om et retligt Krav, men hvor Spørgsmaalet var, om man i det Dieblik syntes, at det var noget Godt at give en Mand Pension eller ikke, saaat Vanskeligheden nu vilde blive større. Jeg troer derfor, at vi meget gjerne kunne lade denne Art Bestemmelse, som vistnok er mindre vanskelig at finde ud af, blive staaende, indtil den Tid kommer. Jeg troer, at, naar vi have kunnet gaae den hele øvrige Dei igjennem, hvor vi have afgjort meget mere, som dog igrunden er ubestemt endnu, kunne vi ogsaa lade dette henstaae. Det, som jeg forøvrigt søgte at gjøre klart — men det maa, som jeg mærker, ikke være lykkedes mig — var, at der med Hensyn til Stillingen ligeoverfor Communen ikke var nogen Vanskelighed, idet man nemlig maatte antage, at, naar en pensioneret Embedsmand traadte ind i et gageret Embede, et saadant Embede, som efter denne Pensionslov og i Forbindelse med de almindelige Regler og Sædvaner berettigede ham til i Forhold til hans Gage at faae Pension, saa falder hans Pension bort, og den Mand derimod, der forflyttes saaledes, at han overtager et saadant Embede, uden at faae Krav paa Pension, saaledes altsaa, at han blot bliver Forvalter af Embedet, men ikke Embedsmand i den Betydning, som det opfattes heri Loven, har man ikke Noget at gjøre med, ligesaa lidt som med i hvilket For-